

Případ
ukradeného
Zuba

WILLIAM RITTER

HOST

Případ
ukradeného
Zuba

*Případ
ukradeného
Lubu*

WILLIAM RITTER

BRNO 2017

First published in the United States under the title:

BEASTLY BONES: A JACKABY Novel

Copyright © 2015 by William Ritter

Published by arrangement with Algonquin Books of Chapel
Hill, a division of Workman Publishing Company, Inc.,
New York

Cover design © jdrift design

Cover image © Claire Sherwood (silhouette), Richard
Watson (farmhouse), and Shutterstock (man's face)

Translation © Vratislav Kadlec, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-074-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-075-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-076-9 (Formát MobiPocket)

*Tuto knihu věnuji Russovi,
který mě naučil, že dřevo nejlépe ví,
jaký by mělo mít tvar,
a Eleanor,
která vždy šla vlastní cestou
a dláždila ji vzácnými slovy.*

KAPITOLA PRVNÍ

„Následujte mne, slečno Rooková,“ řekl Jackaby a zaklepal na dveře se zdobným kováním v Campbell Street číslo 1206. Kdyby byl můj zaměstnavatel běžným soukromým vyšetřovatelem, šlo by nejspíš o vcelku jednoduchý pokyn, ale za tu dobu, co jsem pracovala jako jeho asistentka, jsem už zjistila, že na Jackabym není běžné téměř nic. Pokud ho má člověk následovat, vyžaduje to značně flexibilní přístup ke skutečnosti.

Vysoká a hubená Jackabyho postava většinou plula světem v dlouhém hnědém kabátě. Zdálo se, že kdysi mohlo jít o poměrně drahou část oděvu, ale teď byl ošoupaný a zevnitř i zvenčí doplněný o bezpočet cinkajících a řinčících kapes a váčků plných různých cetek a nástrojů, které Jackaby považoval za nezbytné pro svou práci. Kolem krku měl detektiv omotanou absurdně dlouhou šálu, jejímiž konci za chůze ometal dláždění.

Největší zlo však trůnilo na jeho hlavě, naražené přes tmavou změť divoce rozčuchaných vlasů. Jackabyho čapka, ta pletená hrůza, byla nepravdělnou směsicí vláken a barev, spletených bez jasného vzoru. Tloukla se s šálou. Tloukla se

s kabátem. Dokonce i jednotlivé kousky vlny se tloukly mezi sebou. Tahle čepice by působila nesourodě, i kdyby visela samotná na věšáku.

Jackaby nebyl nikterak ošklivý muž. Chodil hladce oholený a vždycky trochu voněl po hřebíčku a skořici. V dobrém obleku a kravatě by byl nejspíš pro jistý druh dívek vyloženě přitažlivý, ale v oděvu, který upřednostňoval, působil jako výstřední šílenec. S oblibou mi připomínal, že „vzhled není všechno“, ale troufám si tvrdit, že *zcela bez významu* zevnějšek také není. Můj zaměstnavatel o některých věcech uvažoval poněkud jednostranně. Vlastně o většině věcí.

Žena, která nám přišla otevřít, měla však zjevně tolik vlastních starostí, že si Jackabyho směšné čapky nevšímal. Oba nás pozvala dovnitř a zavedla nás do vkusně zařízeného obývacího pokoje. Dům připomínal řadu anglických panských sídel, po kterých mne matka vláčela coby dítě. Můj otec byl tak trochu cestovatel — možná jste někdy četli o neohroženém Danielu Rookovi —, ale matka dávala přednost tradici a slušnému vychování. Užívala všech výhod otcovy neblahé proslulosti, aby si našla cestu na bezpočet londýnských zahradních dýchánek, a brávala mě s sebou, protože doufala, že díky tomu zatoužím být rovněž řádnou dámou. To všechno ve mně ovšem vyvolalo spíš touhu utéct někam ven a hrát si v blátě tak jako táta.

V jistých ohledech nebylo na Nové Anglii vlastně vůbec nic *nového*. Zdálo se, že naše současná hostitelka by pohodlně zapadla do společenského okruhu mé matky. Představila se jako Florence Beaumontová a zeptala se, zda si nechceme odložit kabáty. Jackaby to rozhodně odmítl za nás oba. Byla

bych raději, kdyby to neudělal, protože horko v místnosti bylo v ostrém kontrastu k chladné bríze venku. Do New Fiddlehamu dorazilo jaro 1892, ale ještě zcela nezaplašilo poslední zimní větry.

Paní Beaumontová nás zavedla k nevelkému výklenku v zadní části pokoje. V koutě tam leželo několik dek, drobný růžový obojek se zvonečkem vpředu a sada stříbrných misek postavených na bílých ubrouscích. V jedné z misek bylo cosi, co připomínalo zbytky nedojedeného tuňáka, a v druhé byla voda, spousta kočičích chlupů a živá ryba. Ryba se nespokojeně převalovala, jelikož byla skoro tak velká jako celá miska.

Jackaby si dřepł, opřel si lokty o kolena a zíral do vody. Díval se, jak sebou ryba párkrát stísnně mrskla, sledoval její pohyby a potom z okraje misky sebral několik kočičích chlupů. Čichl k nim, ochutnal je a strčil do kapsy kdesi v hlubinách kabátu.

Vytáhla jsem černý notýsek, který mi dal Jackaby po dokončení prvního případu, a snažila jsem se, aby si paní Beaumontová nevšimla, že jsem zatím na první stránce. „Psala jste něco o nemocné kočce?“ nadhodila jsem, zatímco se můj zaměstnavatel šťoural ve zbytcích ležících ve druhé misce. „Pan Jackaby by to zvíře jistě rád viděl.“

Rty paní Beaumontové se zachvěly. „Jmenuje se V-V-Všetečka.“

„Ano, a kde je Všetečka zrovna teď?“

Paní Beaumontová se pokusila odpovědět, ale zmohla se pouze na jakési zakvičení, které jsem nedokázala rozluštit, a na posunek směrem k výklenku.

Jackaby vstal. „Všetečka je přímo zde, že ano?“

Žena přikývla.

„Všetečka je ta ryba, že?“

Žena znovu přikývla. „Teprve od nedávna,“ fňukla.

„Chápu,“ řekl Jackaby.

Zdálo se, že jeho věčný tón protrhl hráz ženina mlčení. „Musíte si myslet, že jsem se zbláznila! Nevěděla jsem, na koho se obrátit, ale vaše jméno občas přišlo na přetřes. Víte, mívám tu hosty. Na moje večírky chodí významní lidé. Například minulý týden tu popíjel čaj starosta Spade. A někteří lidé mi při večeři povídali, že se specializujete na věci, které jsou... které jsou... *nezvyklé*.“

„Mírně řečeno,“ poznamenala jsem.

„Rád slyším, že mě lidé doporučují, madam,“ řekl Jackaby a obrátil svou pozornost zpátky k veliké rybě v malé misce.

„No, vlastně bych to nenazývala doporučením,“ dodala paní Beaumontová. „Byly to spíš různé historky, v některých případech dokonce varování...“

„Ano, ano, velmi pěkné.“ Jackabyho pozornost už se přesunula k vyšetřování. Klesl na všechny čtyři a prohlížel si hromádku dek.

„Vždycky jsem se o Všetečku dobře starala,“ pokračovala žena. „Česala jsem ji a koupala a kupovala jsem jí to nejdražší kočičí žrádlo. Dokonce jsem jí občas nosila z hokynářství čerstvé ryby. Nejdřív jsem si myslela, že není ve své kůži kvůli svému — no — stavu. Ale pak jí začaly rašit š-šupiny a teď... teď...“ Paní Beaumontová se opět přestávala ovládat a hlas jí přeskočil do nepřirozené tóniny.

„Kvůli svému stavu?“ pokusila jsem se ji pobídnout. „V jakém byla Všetečka stavu?“

„V jiném stavu. Byla těhotná,“ odpověděl Jackaby za paní Beaumontovou.

Žena přikývla.

„Jak jste to zjistil?“ zeptala jsem se.

Jackaby nadzvedl cíp deky a odhalil klubko roztomilých spících koťat. Tu a tam jim v srsti prosvítaly šupiny. Nejmenší z nich mělo chundelaté žábry, které se nafukovaly a zase splaskávaly, jak oddechovalo, ale i tak bylo rozkošné.

„Usuzuji správně, že až do nedávna měla Všetečka mnohem víc volnosti, aby se mohla potulovat po nocích?“ zeptal se Jackaby.

Žena zamrkala a opět se opanovala. „Ano, ano, je to tak. Obvykle jsem v noci nechávala otevřené okno a Všetečka si mohla kdykoliv odskočit, ale většinou byla ráno zpátky. Říkala jsem si, že ten poslední měsíc bude lepší držet ji doma, alespoň do té doby, než vrhne. Hrozně totiž mrzlo. Nechtěla jsem, aby chudinka...“

„Ano, to je všechno moc pěkné,“ přerušil ji Jackaby. „Zmínila jste se, že jste jí občas kupovala ryby. Předpokládám také správně, že jste jí podobné pochoutky dopřávala poslední dobou častěji?“

„Jen jsem chtěla, aby byla spokojená, když už ji držím doma jako...“

„A vždycky šlo o stejný druh ryby?“

„Hm... ano. Kupovala jsem makrely. Byla to chyba?“

„Právě naopak, paní Belmontová...“

„Beaumontová,“ opravila ho žena tiše.

„Právě naopak, paní Beaumontová, možná to bylo to nejlepší, co jste mohla udělat. Nebojte se. Dohlédneme na to, aby se těm zvířatům dostalo adekvátní péče.“

„Vezmete si i koťata?“ fňukla paní Beaumontová. Do očí se jí draly slzy a ret se jí chvěl.

Jackaby si povzdechl. „Dejte mi chvilku, abych to probral se svou váženou kolegyní.“

Zatímco paní Beaumontová lomila rukama, pokynul mi, abych přišla blíž. Naklonil se ke mně a nasadil cosi jako tlumený, tajnůstkářský tón, který musel dobře slyšet každý, kdo stál poblíž. „Slečno Rooková, jak byste ohodnotila nebezpečnost této situace na stupnici od jedné k avokádu?“

„Nebezpečnost?“ zaváhala jsem.

„Ano, slečno Rooková,“ pobídl mě Jackaby, „jde mi o váš názor *odborníka*.“

„Na stupnici od jedné k avokádu?“ Přistoupila jsem na jeho hru, naoko jsem se probírala poznámkami naškrábanými v zápisníku a snažila jsem se šeptat co nejzřetelněji a nejzávažněji. „Řekla bych tak... žalud? Možná jezevec? Čas teprve ukáže.“

Můj zaměstnavatel vážně pokýval hlavou.

„Tak co? O co jde? Dokážete jim... pomoci?“ Paní Beaumontová se ošívala a neklidně si škubala za krajkový límeček, zatímco Jackaby zvažoval odpověď.

„Jde o nákazu, madam. Nakažlivá infekce, bezpochyby. Byla jste jí důkladně vystavena, ale buďte bez obav, patrně jste pouze přenašeč. Je značně nepravděpodobné, že by se u vás vyskytly nějaké symptomy. Teď je podstatné, aby koťata dál nešířila nákazu po okolí.“

„Je to opravdu tak špatné?“ zeptala se paní Beaumontová. „N-neměli bychom zavolat policii nebo... nebo pohodného?“

„Pokud chcete.“ Jackaby se tvářil zamyšleně. „Ale nejlepší pochopitelně bude, když Všetečku s koťaty prostě vezmeme k nám a zachováme ohledně celé záležitosti jistou diskrétnost. Nejsem odborník na pořádání večírků, ale dokážu si představit, že společenskému postavení dvakrát neprospěje, když se o člověku rozšíří, že je přenašečem exotické infekční choroby. Jak se má mimochodem starosta Spade?“

Paní Beaumontová popotáhla a chvíli přemýšlela o detektivových slovech. „Počkejte, přinesu větší mísu,“ zakňourala na konec. „Ráda bych, aby Všetečka měla alespoň pohodlí.“ Ještě jednou fňukla a zmizela v sousední místnosti.

Některé dívky pracují v obchodě nebo prodávají květiny. Některé dívky si najdou manžela a starají se o domácnost. Já dělám asistentku potrhlému detektivovi a pomáhám při vyšetřování nevysvětlených jevů — jako jsou třeba ryby, které by měly být kočkami, ale podle všeho zapomněly, jak na to. Jmenuji se Abigail Rooková a taková už je moje práce.

KAPITOLA DRUHÁ

Za pár minut už jsem byla i se svým zaměstnavatelem na ulici, tentokrát navíc s krabicí poněkud rybovitých koťátek a objemnou křišťálovou mísou na punč, ve které byla čerstvá voda a maličko chlupatá makrela. Jackaby šlechetně rozhodl, že ponese koťata. Chladný novoanglický větřík vál v občasných poryvech, hvízdal v úzkých uličkách a ostře mi připomínal mokrou skvrnu na blůze, v místech, kam mi co chvíli vyšplouchla voda z mísy.

„Co to bylo za představení, tam uvnitř, pane Jackaby?“ zeptala jsem se a ze všech sil jsem se snažila celá nezmáčet.

„Jaké představení?“ Jackaby zdvihl jedno obočí.

„Od jedné k avokádu? A to jsem teď odborník?“

„Pokud tomu dobře rozumím, tak trochu odborník jste, třebaže v poněkud jednotvárném oboru, který spočívá ve vyhrabávání a studiu starého kamení. V tu chvíli se mi zdálo to označení vhodné.“

„Zabývala jsem se paleontologií, ne geologií. Než jsme se potkali, studovala jsem fosilie, ne staré kamení, pěkně děkuji.“

„Ach, ano, fosilie. Jinými slovy zkameněliny, tedy kosti, které během nesmírně dlouhé doby mineralizovaly a změnily se v... co?“

„V kámen.“

„Ano, v kámen. V hodně staré kamení, že?“

„No tak dobře. Nevím, jestli mě pár lekcí a jedna polní expedice kvalifikuje jako odborníci, ale i tak bych byla raději, kdybyste se neodvolával na moje omezené vzdělání, když lžete stařenkám.“

„Budu to mít na paměti, až bude příště něco podobného zapotřebí.“

„Díky moc. Když už o tom mluvíme, neměla by být v karanténě nebo tak něco?“ zeptala jsem se a ohlédla jsem se k majestátnímu starému domu.

„Proč, u všech všudy?“ Jackaby pošimral světle oranžový čumáček, který nesměle vykoukl z krabice. „Aha, jde o tu věc s nakažlivou chorobou. Ne, ne — žádná infekce to není. Nic, čeho by bylo třeba se obávat. Prostě jsem měl pocit, že pro tu nebohou ženu to nebude tak zneklidňující, jako kdyby se dozvěděla pravdu.“

„A pravda je tedy jaká?“

„Jsou to nepolapitelní, masožraví kožoměnci. Á, podívejte. Tenhle má chundelatou dorzální ploutvičku! Nazdárek, maličký.“

Zastavila jsem se vprostřed ulice. Voda vyšplouchla přes okraj a makrela v míse netečně zakroužila.

„Mohl byste mi to ještě jednou zopakovat?“

„Nebojte,“ řekl Jackaby. „Rád vám to vysvětlím. Dorzální v zásadě znamená hřbetní, jde tedy o ploutev umístěnou na zádech. Jen jsem si všiml, že...“

„Nemluví o ploutvích! Říkal jste, že jsou to masožraví kožoměnci?“

„Ach ano! Jde o somatické mimikry. Není to úžasné? Ty malé potvůrky jsou agresivní imitátoři nejvyšší úrovně. Adaptují se na dané prostředí tak, že fyzicky zcela napodobí převládající zdroj potravy, proniknou mezi svou kořist, poskytou nic netušícím obětem pocit bezpečí a ochrany a podělí se s nimi o doplňkové živiny. Pak, když si získají důvěru, svou kořist pozrou. Zdá se, že Všetečka si ráda pochutnávala na kočkách — dokud se ovšem neocitla pod zámek.“

„Ale to je strašné!“

„Ani ne. To je zkrátka příroda. Třeba kukačky jsou také agresivní imitátoři — přesněji hnízdní parazité —, a přitom se tihle malí darebové proslavili jako roztomilá ozdoba nástěnných hodin.“

„No... dejme tomu.“ Pokračovala jsem v chůzi, a zatímco jsme přecházeli ulici, pozorněji jsem si makrelu prohlížela. „Ale stejně je poněkud zneklidňující, když si představím, že se tu potuluje kanibalská kočka, která žere jiné kočky.“

„Není to kanibalismus, ale pouze mimikry, Rooková. Držíte důkaz, že ten tvor vůbec nepatří mezi kočkovité šelmy. Jakmile byl přinucen zaměřit se na jiný zdroj pravidelné potravy, jeho tělesná schránka se adaptovala.“

„Takže ta... věc se může kouzlem proměnit v jakéhokoliv tvora, kterým se živí?“

„To nejsou kouzla, Rooková. To je věda. Schopnost určitých tvorů samovolně se adaptovat na okolní prostředí je dobře zdokumentovaná. Už Aristoteles podal zprávu o maskovacích schopnostech chobotnic. Dokážou samovolně měnit barvu.“

„Jako chameleoni?“

„Přesně tak. Biologický mechanismus, který funguje v tomhle případě, je zjevně daleko složitější, ale zas se tolik neliší od toho, jak chameleoni mění barvu. Darwin tyhle tvory vlastně nazval *chameleomorfy*, čímž přímo odkazoval na zmíněné ještěřky a jejich mimikry. Je to pochopitelně zavádějící označení, protože slovo *chameleon* neodkazuje na schopnost adaptace, ale znamená v řečtině ‚zemní lev‘ — nicméně je už taková tradice, že se jeden tvor pojmenovává po druhém.“

„To je vyloučeno. Charles Darwin nikdy žádné kožoměnce neobjevil. To by o tom něco napsal.“

„Hm?“ Zdolali jsme prudké stoupání na Market Street, a když jsme zase zamířili z kopce, Jackaby mi věnoval potutelný úsměv. „A on o tom nenapsal?“

Na Jackabym bylo cosi, co ve mně vyvolávalo potřebu udělat na něj dojem. Možná to bylo jeho neochvějné sebevědomí, či snad skutečnost, že se mnou mluvil na rovinu a nesnažil se mi zalichotit ani mě shodit. Pravda, Jackaby dokázal být neomalený, či přímo urážlivý — ale když se mnou někdo jednal jako s dítětem, vždycky mě to uráželo mnohem víc. Po ničem jsem netoužila tolik jako dokázat, že na to mám, a Jackaby mi to umožnil. Ráda bych tudíž napsala, že jsem samolibé poznámky svého zaměstnavatele odrážela duchaplnými argumenty nebo že jsem si vydobyla uznání v následující diskuzi. Jenže člověk bohužel pokaždé nedostane to, co by chtěl.

Místo toho jsem pouze otevřela ústa, abych něco řekla, podpatkem jsem škobrtla o rozbitou dlaždici, nemotorně jsem zavrávala, skácela jsem se kupředu, celá jsem se zmáčela vodou a křišťálová mísa na punč — i se svým nešťastným

obyvatelem — mi přitom vyjela z rukou na rušnou, prudce se svažující Market Street.

Nádoba jako zázrakem přestála náraz, kodrcavě se rozjela po dlažbě a klouzala skoro celý jeden blok jako neřízené saně. Ulice New Fiddlehamu nejsou nikdy prázdné, a tak půl tuctu kolemjdoucích sledovalo ujíždějící mísu, dokud se nedostala do pravotočivé zatáčky a nenarazila do obrubníku. Několik chodců uskočilo stranou, když se nádoba rozlétla u jejich nohou a zasykala výlohu malého brašnářství drahocennými střepinami. Poslední blyštivé úlomky se ještě ani nezastavily a já jsem už byla opět na nohou a utíkala jsem k nim.

Vylekaná makrela se svíjela, pleskala sebou na mokré dlažbě a i přes půl bloku jsem viděla, že balancuje na hraně kanálu. Tiše jsem zaklela a snažila jsem se rybu silou vůle přimět, aby vydržela chvíli v klidu. Žádám snad tolik, když chci, aby moje selhání projednou skončilo jako prkotina a nezvrhlo se v martyrium? Ten malý šupinatý dareba sebou hodil a obloukem se vymrštil přímo k mříži kanálu. Čas se zpomalil.

Přesně v okamžiku, kdy se už už zdálo, že mé selhání bude fatální, zjevil se zachránce v podobě hřmotného chlapa. S pozoruhodnou mrštností máchl mohutnou rukou a chytil rybu vprostřed skoku za ocas. Jednou rukou ji přidržel a druhou mi pomohl bezpečně se zastavit. Když jsem opět získala rovnováhu, muž se hluboce, hrdelně zasmál a silně mě poplácal po rameni.

„Cha! Mám vás!“ Jeho široký úsměv spočíval v hustém, nažeženém, kaštanově hnědém plnovousu.

„Tak to je úlovek dne, Hudsoně,“ ozval se přímo za mnou můj zaměstnavatel.